

"ישיבישע בלאט" "לאמדעט" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף לא.

1. **כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שני שבללן זה בזה, ראשון,** וקשה הא אי אפשר לצמצם ואולי הרוב מהשני, ואין לומר שנעשה ראשון מחמת ספק, דא"כ למה בסיפא בנפלו שניהם כאחד על ככר של תרומה עשוואה שני, הא אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן וספק דרבנן לקולא?
2. **בעי רב אשי,** חישוב לאכול כזית בשני בני אדם מהו, וקשה מה הספק הרי סוף סוף איכא כזית חוץ לזמנו?

ע"ב

1. **בעי רבא חישוב לאכול כזית ביתר מכדי אכילת פרס מהו,** ויל"ע מאי שנא מספיקו דרב אשי, ולכאורה אם ב-ב' בנ"א מצטרף כ"ש בזה?

התשובות

1. **כן הקשה העולת שלמה, ותירץ** דהוי ספק דרוב צדדים לחומרא דגם אי הוי מחצה על מחצה הוי ראשון ולכן מחמירים אף בספק דרבנן, ובזה אולי ניחא מה שנקט הלשון ראשון, **והקשה הגר"ז** הרי אין פה נהפך ורק השיעור מהראשון הוא מטמא, וצ"ל דכיון שאף במחצה על מחצה בדיוק, הראשון גובר הוי שם התערובת תערובת של ראשון, **וע"ע אילת השחר.**
2. **ביאר הגר"ז** דהשאלה מהי מחשבת חוץ לזמנו האם בקרבן שכזית ממנו ייאלל חוץ לזמן, או על הגברא שיעשה בו אדם איסור שיאכל ממנו חוץ לזמן, ואז בעי שאדם אחד יאכל.

ע"ב

1. **הנה לפי מה שביארנו** לעיל בצדדי הספק ברב אשי, יש לומר דכאן זהו שלב נוסף, שאכן נפשט דהמחשבה היא על הכזית קרבן הנאכל חוץ לזמנו, אמנם הפסקה באכילה בכדי אכילת פרס אינה רק גדר בחיוב, אלא מחלקת את גוף הכזית, ונמצא דאין כאן מחשבה על שיעור כזית הנאכל, **והקהילות יעקב כג' תי'** דהכא איירי שאכל אכילה ארוכה של יותר מכדא"פ והספק האגבי גבוה ג"כ אינו נחשב כדרך אכילה.

קו "ישיבישע בלאט" לשמיעת השאלות והתשובות מידי יום - 0795255901

הערות, הארות, ומראי מקומות

ויקץ כישן הפיגול, וכתבו התוס' דאין שייך כאן מצא מין את מינו וניעור, והטעם דכאן בכל מקרה הכל מין אחד ורק המחשבות מחלקות ביניהם, ובטהרת הקודש ביאר דתערובת מינים ההיתר תמיד היתר והאיסור איסור והשאלה מה הרוב, אבל כאן החצי זית דחוץ למקומו הוא איסור והחוץ לזמנו הוא פיגול וייצא שידחה האיסור מפני הפיגול, ואין איסור דוחה איסור, ועי' בכתבי הגר"ז, שיעורי הגרמ"ד וקה"י בבאור מחלוקת רבא ורב המנונא, ועי' תוד"ה עירוב.

תוד"ה הא הקשו מאי מייתי ראייה מטומאת אוכלין למחשבת קרבן, דכאן נקבע שמו לקרבן פסול, חעילו בטומאה לא נקבע שמו לשני אלא שכל זמן שאין עוד ראשון אתו אין לו כוח לטמא, ותירוץ על זה עי' בקרן אורה וטהרת הקודש, חזו"א ז' יג', וקה"י כג'.

רב אשי מתני הכי וכו', ופרש"י שרב אשי סובר כרבא, ומוסיף לחדש יותר עיי"ש, ולכאורה לפי מה שנתבאר בדעת רבא שהוא משום שחל עליו כבר שם פסול, אבל כאן שהכל בבת אחת שאני, עי' ח"י הגר"ז שכן הקשה, עיי"ש עוד.

בשיטת הרמב"ם בדברי רב אשי, עי' פסוהמ"ק טז' ד', ועי' חק נתן מה שביאר בדבריו.

תוד"ה חישוב, במה שהקשו אמאי עדיף אכילת כלבים מאכילת טמאים דמבואר להלן לו: דאינה פיגול, עיי"ש בתוס' ובשיטמ"ק, ועי' טהרת הקודש אמאי כאן לא תירצו הכי, ובקרן אורה וצאן קדשים חילקו דהתם על הטמאים יש איסור באכילה, אבל כאן על הכלבים אין איסור, ומה דנקט דווקא כלבים עי' יעב"ץ מנחות יז: סוף תוד"ה דלא (ועיי"ש עוד מה שנו"נ בסוגיין).

תוד"ה דכתיב, בבאור כוונתם למה הוצרך להוכיח שאש של הדיוט שמה אכילה כדי להקשות שאכילה והקטרה יצטרפו, עי' עולת שלמה וטהרת הקודש.

תוד"ה שאין, הקשו למה לא מוכיחים מהרישא של המשנה 'להקטיר דבר שדרכו להקטיר' שאכילת אש לאו שמה אכילה, ויל"ע מה השייכות בין הדברים הרי גם באכילת אש בעי דבר הראוי, עי' קרן אורה פנים מאירות ושפת אמת.

ע"ב

דלימא בהיסק גדול, ועי' ח"י הגר"ז שדקדק מכאן שהנה נחלקו אמוראי במנחות מאימתי בשעת ההקטרה מתיר הקומץ את השייריים ואיכא למ"ד משמשלה האש ואפילו במקצתו, מ"מ לגבי מחשבה בעי שיחשוב על הקטרת הקומץ כולו.

הרמב"ם פסוהמ"ק יד' י' פסק שכזית ביותר מכדא"פ מצטרף, עי' כס"מ שם, תויו"ט ג' וטהרת הקודש.

כל הפסולין, זרים נשים ועבדים וכו', עי' תויו"ט למה לא נקט שאר פסולין כמו אונן טבול יום וערל.

שהשחיטה כשירה בזרים, ועי' אור שמח כלאים י' ב' אי הותר לכהנים ללבוש בגדי כהונה של כלאיים בשעת שחיטה לדעת הרמב"ם כלי המקדש ח' יב' שרק בשעת עבודה הותר (והביא שם ראייה משמואל שחשיב מורה בפני רבו במה שאמר ששחיטה כשירה בזר, ולכאורה הוי לאפרושי מאיסורא - את הכהנים מאיסור כלאים, וזה הותר בפני רבו), ועי' רש"י יבמות לג: ד"ה שחיטה אי מותר לזר לשחוט בשבת, עי' בה"ל ח"ב ט' ג' וערוך לנר שם, ועי' תוס' קידושין עו: ובלחם שמים שם בע"א.

ובנשים, עי' תוס' ובמה שהביאו מהלכות א"י, עי' ב"י ריש יו"ד, ובערוך השולחן סי' א' סעי' לז' מה שתירץ.

ובטמאים, עי' תוס' כאן, וגמרא ותוס' חולין ג. ומש"כ שא"צ כלי שרת, עי' תוס' מז. ד"ה אזהו וברמב"ם מעה"ק ז' ז'